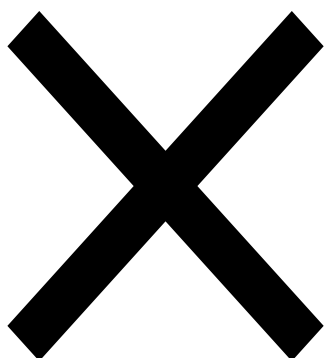

FRANCMASONERIA DIN ROMÂNIA (IV)

Necunoașterea creează confuzii și aprecieri eronate ce de multe ori devin grotești. Cu cât misterul este mai mare cu atât crește și reacția violentă a societății. Încă din antichitate, la Crotona, genialul Pitagora întemeiază o școală de filosofie și știință, numai pentru tinerii superdotați. Toți studenții trebuiau să păstreze secretul învățaturii pitagoreice. Secretul a incitat curiozitatea cetății, care era convinsă că școala lucrează cu demoni și i-a dat foc. Pentru a evita reacțiile violente și demonizarea unor activități nobile și utile societății voi încerca să prezint, succint și pe înțelesul tuturor, Francmasoneria, cu istoria și miturile ei, cu succese și eșecuri ce au dat naștere la interpretări răutăcioase ce țin de satanism sau de teoriile conspirației. Sper că ridicarea vălului lui Isis va arunca lumina asupra misterului ce învăluie Francmasoneria.

Abdicarea lui Cuza a încheiat un lanț al domnitorilor masoni - Constantin Mavrocordat, Alexandru C. Moruzi, Scarlat Grigore Ghica, Mihai Șuțu, Alexandru Grigore Ghica, Gheorghe Dimitrie Bibescu și Barbu Dimitrie Știrbei. După Cuza vor urma regii României, care vor deveni „Patroni masoneriei române”. Noul rege care va urma trebuia, conform deciziei celor 7 puteri garante, să fie un principe străin (însăși unirea principatelor era în pericol - puterile garante au acceptat Unirea numai pe durata domniei lui Cuza).

Totuși Rusia, Austria și Turcia nu priveau cu bunăvoință aducerea pe tron a unui domn străin. Vasile Alecsandri, la ordinul lui Ion Ghica, președintele guvernului provizoriu, propune ca urmaș la tron pe principele Filip de Flandra (al doilea fiu al Regelui Belgiei), dar acesta refuză politicos pentru că nu dorea să domnească peste o țară supusă turcilor. Atunci Ion Ghica îl însărcinează pe Ion Bălăceanu (mason, mare om politic și diplomat) să-i ceară lui Napoleon al III-lea, Împăratul Franței, să ne ofere un principe străin (Bălăceanu îl cunoștea personal pe Napoleon al III-lea de pe câmpul de bătaie de la Solferino - 1859). Napoleon a solicitat doi dintre mareșalii săi, dar și aceștia refuză. Și cum de multe ori Dumnezeu lucrează nevăzut, un ziarist italian - Ubicini - iubitor al Poporului Român, roagă pe fata unei foste cameriste a Împăratului - Madame Cornu, care copilărise cu Napoleon în timpul exilului - să-l propună pe Carol de Hohenzollern, nepotul lui Napoleon pe linie maternă și rudă îndepărtată cu Regele Prusiei, viitor Împărat, Wilhem de Hohenzollern. Familia Hohenzollern era o veche familie nobiliară germană care a dat mulți regi capabili (versiunea care circulă, cum că erau evrei - evrei la conducerea Germaniei??? - este o aberație cu scopuri malefice).

Regele Carol I

Tânărul Carol avea 26 de ani și era locotenent în armata prusacă. Cu insistență și diplomație, Bălăceanu ia acordul Primului Ministru al Prusiei, Bismark, și al familiei lui Carol. În țară avusese

loc deja un plebiscit favorabil. Venirea în țară a lui Carol a fost o adevărată aventură. Între Prusia și Austria exista o tensiune care va duce la război. În cazul în care Carol trecea prin Austria, risca arestarea. Cu nume fals și cu pașaport elvețian, însoțit de nepotul lui Bălăceanu (stagiar la o școală militară franceză) se urcă pe o navă fluvială, unde îl aștepta Ion Brătianu. Coborând pe Dunăre în jos ajunge în România pe ziua de 10 mai 1866, zi ce va deveni sărbătoare națională.

Carol I - rudă Împăratului Wilhelm și al lui Napoleon al III lea - va deschide o nouă eră în istoria României. Carol va avea o lungă domnie, benefică pentru țara noastră - a domnit 48 de ani. În toți acești ani România face un uriaș salt înainte. Deși nu ajunsesem încă la nivelul țărilor europene, totuși, într-o singură generație, am trecut de la o țară înapoiată, eminentemente agrară la o țară incipient capitalistă. Se dezvoltă o mare rețea de căi ferate, în exploatarea petrolului ocupăm locul secund, după SUA, se construiesc șosele și apar primele uzine. Capitalul străin contribuie la dezvoltarea industrială a României. Carol echilibrează balanța puterii în politică prin alternarea partidelor la conducere - nu mai mult de 4 ani pentru fiecare partid. Partidul Liberal reușește totuși să stea la putere sub conducerea lui Ion Brătianu (fratele lui Dumitru Brătianu). Ca și în vremea guvernării lui Kogălniceanu, când în România au început primele reforme, Ion Brătianu a continuat reformele în sistemul bancar, agrar și industrial, devenind cea mai mare personalitate politică a secolului al XIX-lea. În 1881, Carol devine, din Principe, Rege. Titlul de Rege, ce transformă România din Principat în Regat, face țara noastră egală celorlalte monarhii, din punct de vedere diplomatic. Statutul internațional al României se schimbă fundamental. Cele două mari partide politice, Conservator și Liberal, au politicieni valoroși, cu intelectuali de primă mărime. La Conservatori, majoritar din mari moșieri, activează George Cantacuzino- Nababul, Lascăr Catargiu, Petre Carp, Titu Maiorescu, Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale și Tache Ionescu. Liberalii, conduși de Ion Brătianu, cu C. A. Rosetti și Sturza, pun accentul pe economia burgheză și doresc modernizarea României.

Cu o industrie tânără, se dezvoltă populația urbană și muncitorimea.

Deși puțin numeroasă, aceasta face să pătrundă la noi și ideile socialiste, propagate în special de exilați ruși - vezi Dobrogeanu Gherea. Tot acum, în urma dezvoltării economiei și a echilibrului politic, ia avânt și cultura. În numai o generație, Cultura Românească va da scriitori de valoare europeană - Alecsandri, Grigore Alecsandrescu, Negruzzi - ce vor domina prima jumătate a secolului al XIX-lea și clasici precum Coșbuc, Creangă, Vlahuță, Odobescu, Caragiale, Slavici, Delavrancea, Duiliu Zamfirescu, culminând cu geniul poeziei, Mihail Eminescu, căruia îi datorăm însăși limba literară.

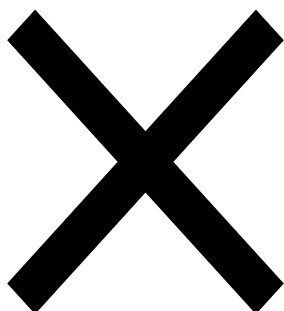
În pictură apar artiști de valoare a celor francezi - Grigorescu și Andreescu - în arhitectură și urbanism apar marile bulevarde - Elisabeta, Calea Victoriei, Lascăr Catargiu, Ana Ipătescu, Dacia etc. Tot în București se construiesc majestoase clădiri administrative precum Poșta Mare, CEC-ul, Ministerul Agriculturii, Universitatea, Palatul Justiției, Parlamentul, Banca Marmorosh-Blank, ce împodobesc aceste mari bulevarde. Bogatașii își construiesc palate asemănătoare celor de la Paris și Viena - de aici și denumirea gingașă de „Micul Paris” a Capitalei României. Această a doua jumătate a secolului al XIX-lea va pune bazele înfloririi marii culturi Românești a secolului al XX-lea.

În cultura noastră au fost două mari influențe - cea germană în poezie și filosofie, reprezentată strălucit de Eminescu, Maiorescu și Caragiale, având ca precursori Școala Ardeleană, și cea franceză, manifestată mai ales în pictură, arhitectură și urbanism.

Dar nimic din toate acestea nu se putea realiza fără Independența României. Încă din 1876 în Balcani încep mari frământuri ale popoarelor creștine împotriva stăpânirii turcești.

După reprimarea sângeroasă a muntenegrenilor, sârbilor, marea putere Rusia are pretextul de a trece Dunărea în Bulgaria, dar pentru asta trebuia traversat teritoriul României. Carol, Domnitor și viitor Rege, Ministrul de Externe Mihail Kogălniceanu, Prim-Ministrul Ion Brătianu propun ca armata română să fie aliată rușilor în schimbul independenței. Rușii refuză cu dispreț și trec Dunărea. Și... cum făloșenia nu aduce nimic bun, disprețuind și puterea oștirii turce conduse de talentatul general Osman Pașa, cu pierderi mari, acceptă ajutorul și condițiile României. 30.000 de ostași români, cu educație militară încă din timpul lui Cuza, sub comanda directă a lui Carol (fost

ofițer prusac) trec Dunărea în ajutorul rușilor. Armata Română cucerește cele mai bine apărate redute turcești - Grivița, Plevna și Smârdan - facilitând drumul rușilor spre Constantinopol.

Ion C. Brătianu

Turcia capitulează și recunoaște „de facto” Independența României pe 9 mai 1877. Trupele române, după mai bine de două secole, sunt recunoscute pe plan european pentru vitejia lor. Pacea de la Berlin din 1878 recunoaște „de jure” Independența Principatelor Române și i se stabilesc frontierele. Rușii insistă să ia Basarabia, oferindu-ne în schimb Dobrogea. Cu toată indignarea lui Kogalniceanu și Ion Brătianu, sudul Basarabiei devine al rușilor, iar două județe din Dobrogea, inclusiv portul Constanța, revine României. Imediat după Războiul de Independență ia naștere prima structură masonică națională. În România, în 1880, funcționau regulat 32 de Loji. Se impunea constituirea unei Federații Masonice. Această inițiativă este preluată de Constantin Moroiu (căpitan în Garda Regală) care înființează Marea Lojă Națională a României, iar Constantin Moroiu devine Primul Venerabil Mare - Maiestru. Marea Lojă Națională a României devine astfel și pe plan spiritual independentă și suverană față de puterile masonice străine - Franța, Italia, Germania și Portugalia. Un an mai târziu, în 1881, tot Constantin Moroiu va fonda Supremul Consiliu al Ritului Scoțian Antic și Acceptat din România. Tot el, la bătrânețe, spune despre suveranitatea și integritatea României următoarele: „Frații au jurat să moară sau să facă în România o Masonerie Românească - cine este contra Masoneriei Române este trădător de patrie”.

C. Moroiu a întreținut o vie corespondență cu Albert Pike, Părintele Masoneriei Scoțiene Americane. Dovada ecoului și prestigiului internațional de care se bucura Marea Lojă Națională a României este că mari personalități ale Lumii Masonice Mondiale, Regi și Împărați - Eduard al VII-lea al Marii Britani, Kalaku, Regele din Hawaii, Oscar al II-lea al Suediei, Wilhelm I al Prusiei și Germaniei - devin membri de onoare. Regele Carol I al Suediei va vizita Templul Marii Loji din București. La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea are loc schimbul de generații între „bătrânii masoni”, care au facut atât de mult pentru țară și tineretul care-i urmează. Din păcate, aceștia din urmă nu se ridică la valoarea înaintașilor.

Ca și azi, mulți frați așteptau de la Masonerie îmbogățire și ascensiune politico-socială, lucruri care nu intră în obiectul Masoneriei. Masonii aflați în funcții înalte au ajuns, după cum am văzut, prin merite proprii și nu pentru că sunt masoni. La fel și cu îmbogățirea. Sub C. Moroiu a avut loc o dezvoltare rapidă, poate prea rapidă a masoneriei, generând critica Marilor Loji Masonice Europene. Spre apropierea Primului Război Mondial, mare parte din Loji vor intra în adormire.

Deși reformele în agricultură au fost promulgate de Cuza, punerea lor în practică târăgăna. Populația în schimb creștea - aveam una dintre cele mai mari creșteri a natalității (dar și a mortalității) din Europa.

Țăranii reprezentau încă 80% din populație. Disproporția dintre marii latifundiari și țărani era îngrijorătoare - 6500 de proprietari dețineau peste 3 milioane de hectare, iar 1 milion de țărani

proprietari aveau 3.300.000 de hectare și mulți alții nimic. Această disproporție, precum și trecerea la monoculturi (grâu și rapiță) duce la apariția arendășiei.

Boierii pământeni se mutaseră la oraș sau în străinătate. Arendașii, în mare parte străini, căutau câștiguri rapide.

Se purtau crud cu țăranii, mult mai rău ca vechii boieri (vezi în literatură „Tănase Scatiu” și „Ciocoi vechi și noi”). Dușmănia dintre țăranii jefuiți și înfomețați și arendași duce la Marea Răscoală Țărănească din 1907 (vezi romanele lui Rebreanu și Panait Istrati). Răscoala se întinde ca focul din Moldova până-n Oltenia.

Însăși unitatea Statului Român era în mare pericol. Partidul Conservator al latifundiarilor trecea „castanele fierbinți” în mâna liberalilor: le cedează guvernarea! Aceștia fac un lucru incalificabil politic: opresc marșul țăranilor spre capitală, mobilizând armata. Artileria și batalioanele de pușcași deschid focul - 11.000 de țăranii „mor cu dreptatea în brațe”. O așa acțiune sângeroasă, România nu mai cunoscuse. Întreaga societate a fost îngrozită. Efectul imediat a fost împrăștierea țăranilor și limitarea arendășiei. Regele Carol I, profund afectat, moare în 1914, la începutul războiului. Înainte de moarte va ceda coroana nepotului său Ferdinand.

MIHAI ȘURUBARU

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*